

Истории от книгата

Един грамаден самурай отишъл при дребен монах.

- Монахо – заповядал му той, – научи ме какво са рай и ад!

Монахът вдигнал глава към могъщия воин и отвърнал с върховно презрение:

- На нищо не мога да те уча. Ти си мръсен. Мечът ти е ръждясал. Ти си срам и позор за самураите. Махай се от очите ми.

Самураят побеснял. Извадил меча и замахнал да убие монаха.

- Това е адът – казал тихо монахът.

Самураят се стъписал. Той бавно свалил меча си, изпълнен с благодарност и смирение.

- А това е раят – кротко казал монахът.

История от дзен

- Бог има много имена – казал един гуру на своя ученик – и едно от тях е Рама. Ако виждаш Бог във всичко, ще бъдеш в безопасност, където и да си.

И ученикът постоянно си повтарял: „Рама, Рама”, за да бъде в безопасност.

Един ден той се озовал в село, тероризирано от обезумял слон, който вилнеел по улиците. Когато селяните го предупредили, че слонът е наблизо, гостът не се притеснил.

- Моят гуру ми каза, че ако във всичко виждам Бог, ще бъда в безопасност – отвърнал той.

Но селяните настояли, че е много опасно да излиза, когато слонът е наблизо.

„Бог е в слона, Бог е и в мен, защо тогава трябва да се страхувам?” – помислил си ученикът и излязъл навън. А слонът, щом го видял насред улицата, се устремил право към него.

- Внимавай! – извикали селяните.

И докато мъжът си мислел: „Бог е в мен, Бог е в теб”, освирепелият слон го вдигнал с хобота си и го захвърлил край пътя, като едва не убил горкия нещастник.

Минало доста време и след като се възстановил, мъжът отишъл при своя гуру, за да му разкаже всичко и да се оплаче.

- Ти ми каза, че ако виждам Рама във всичко, ще бъда в безопасност, но я ме виж сега.

- О, прав си бил да видиш Бог в себе си и в слона – отвърнал гуруто. – Но защо си пропуснал да го видиш и в селяните, които са те предупредили за опасността?

История от хиндуизма

На един бедняк му дошло до гуша от тежкия живот и отишъл за съвет при равина.

- Рави – заплакал той, – нещата при мен са зле и все повече се влошават! Толкова сме бедни, че се налага двамата с жена ми, нейните родители и шестте ми деца да живеем в една стая. През цялото време си пречим един на друг. Нервите ни са опънати и се караме за всичко. Повярвайте ми – у нас е истински ад и аз по-скоро ще умра, отколкото да продължавам да живея по този начин!

Равинът сериозно се замислил над проблема.

- Синко – рекъл той, – обещавай ми да направиш каквото ти заръчам и проблемът ти ще се разреши.

- Обещавам, рави – отвърнал угриженият бедняк. – Ще направя всичко, каквото наредиш.

- Каж ми, какви животни имаш?

- Имам крава, коза и няколко пилета.

- Много добре! Прибери се сега и вкарай всички животни в стаята, където живеете.

Бедният човечец направо онемял, но понеже обещал да последва съвета на равина, прибрал се вкъщи и вкарал животните в стаята.

На следващия ден той пак се върнал при равина. Бил много разстроен.

- Рави, каква беля ми докара до главата! Сторих каквото ми поръча и знаеш ли какво? Сега положението е по-зле от всякога! Животът ми е истински ад – къщата се превърна в хамбар! Спаси ме, рави, помогни ми!

- Синко – започнал спокойно равинът, – прибери се вкъщи и изкарай пилетата от стаята. Бог ще ти помогне!

Беднякът така и сторил, но не след дълго отново се върнал при равина.

- Рави! – разридал се той. – Помогни ми, спаси ме! Козата изпочупи всичко в къщата и превърна живота ми в кошмар.

- Върви си – казал кротко равинът – и изкарай козата от къщата. Бог ще ти помогне!

Беднякът се прибрал и изгонил козата навън. Но не минало много време и той отново дотичал при равина, нареждайки високо:

- Голяма беда ми докара до главата, рави! Кравата превърна къщата ми в обор! Как очакваш някой човек да живее редом с животно?

- Ти си прав, хиляди пъти прав! – съгласил се равинът. – Прибирай се право вкъщи и изкарай кравата навън!

И бедният нещастник се втурнал към дома си, за да изкара кравата оттам.

Не минал ден и той отново цъфнал при равина.

- Рави! – извикал със сияещо лице. – Ти ми върна прекрасния живот. Сега, когато изкарах животните навън, в къщата е толкова тихо, просторно и чисто! Истинска наслада!

История от хасидизма

Настрадин Ходжа решил да засади градина с цветя. Изкопал лехи и засадил прекрасни цветя. Но когато цветята поникнали, между тях имало и множество глухарчета. Настрадин започнал да се съветва с различни градинари и изпробвал всякакви методи, за да се отърве от глухарчетата, но усилията му били напразни. Накрая отишъл чак в палата на шейха, за да се консултира с придворния градинар. Възрастният човек имал голям опит и предложил множество варианти за решаване на проблема, но Настрадин вече ги бил изпробвал всичките. Двамата поседели мълчаливо известно време, след което градинарят погледнал Настрадин Ходжа и казал:

- Е, тогава ти предлагам да се научиш да ги обичаш.

История от суфизма

Влакът потракваше монотонно, докато преминаваше през околностите на Токио. Нашият вагон беше сравнително празен – няколко домакини с деца и старци, тръгнаха на пазар. Аз се вирах разсеяно в мрачните къщи и прашните живи плетове.

На спирката вратите се отвориха и следобедната тишина внезапно бе взривена от мъжки глас, който крещеше яростно и проклинаше на неразбираем език. Олюлявайки се, мъжът се качи в нашия вагон. Носеше работническо облекло и беше едър, пиан и мръсен. С вик той замахна към една жена, която държеше бебе. От удара жената се завъртя и се приземи в скута на възрастна двойка. Цяло чудо беше, че бебето остана невредимо.

Ужасени, хората скочиха и побягнаха към другия край на вагона.

Работникът се опита да ритне една старица в гръб, но не уцели. Това толкова разгневи пияния, че сграбчи металния прът в средата на вагона и се опита да го изтръгне. Видях, че едната му ръка е срязана и кърви.

Влакът се люшна и потегли; пътниците не смееха да мръднат от страх.

Изправих се.

Тогава, преди двайсетина години, бях млад и в доста добра форма. От три години тренирах айкидо по осем часа на ден. Харесвах ми захватите и хвърлянията. Мислех си, че съм корав. Проблемът беше, че бойните ми умения не бяха изпробвани в истинско сбиване. В часовете не ни позволяваха да се бием.

- Айкидото – постоянно повтаряше нашият учител – е изкуството на помирението. Всеки, който е настроен за бой, е изгубил своята връзка с Вселената. Ако се опитате да вземете надмощие над хората, вече сте изгубили. Тук се учим да разрешаваме конфликти, а не да ги създаваме.

Вслушвах се в неговите думи. Опитвах се да се сдържам. Стигах дотам, че дори пресичах улицата, за да избегна педалчетата, които се навъртаха около железопътните гари. Търпимостта, която проявявах, ме караше да се надувам. Чувствах се едновременно здравеняк и светец. В сърцето си обаче копнеех да ми се удаде възможност, в която да спася невинните и да въздам справедливост.

„Сега е моментът! – казах си аз и скочих на крака. – Хората са в опасност и ако не реагирам бързо, вероятно ще пострадат.“

Виждайки ме да ставам, пияният откри удобен случай да прехвърли яростта си върху мен.

- Аха! – изрева той. – Чужденец! Трябва ти урок по японски обноски!

Хванах се за дръжката за правостоящи над главата си и бавно изгледах мъжа с погнуса и отвращение. Бях решил да пребия този боклук, но чаках да започне пръв. Исках да го накарам да побеснее, затова свих устни и нагло му изпратих въздушна целувка.

- Добре! – изкрещя той. – Сега ще ти дам урок.

И се приготви да ми се нахвърли. Но в мига преди да го направи, се чу вик:

- Хей!

Викът ни накара да замръзнем по местата си. Спомням си странната бодра и жизнерадостна нотка в този глас – като глас на приятел, който надава

радостен възглас, защото е открил нещо, което двамата усърдно сте търсили.

- Хей!

Извърнах се наляво, пияният се извъртя надясно. И двамата се вторачихме в един дребен стар японец. Мъничкият дядка, който сигурно беше над седемдесетгодишен, седеше там, облечен в безукорно кимоно. Той не гледаше към мен, а се усмихваше радостно на работника, сякаш искаше да му довери някаква безкрайно важна и желана тайна.

- Ела тук – каза старецът на своя непринуден местен диалект, кимвайки на пияния. – Седни да си поговорим. – И леко махна с ръка.

Здравенякът тръгна натам като по команда. Той войнствено се изстъпи пред дребния старец и изрева, надвиквайки тракането на влака:

- Защо, по дяволите, трябва да говоря с теб?

Сега гърбът му се опираше в моя. Ако неговият лакът мръднеше дори на милиметър, щях да го просна на земята.

Старчето продължи да се усмихва на работника.

- Какво си пил? – попита той, а в очите му грееше истински интерес.

- Саке – измуча в отговор работникът, – но това не е твоя работа! – От устата му се разхвърча слюнка и опръска дядото.

- О, това е прекрасно – продължи старецът, – наистина прекрасно! Аз също обичам саке. Всяка вечер с жена ми (тя е на цели седемдесет и шест) подгряваме бутилка саке, излизаме навън в градината и сядаме на старата дървена пейка. Гледаме как залязва слънцето и наблюдаваме как се

развива нашето сливово дръвче. Посадил го е моят прапрадядо и ние се притесняваме дали ще може да се възстанови от ледените вихрушки, които ни връхлетяха миналата зима. Но то се оправя по-добре, отколкото очаквах, въпреки лошата почва. Да можеше да ни видиш как вземаме бутилката саке и излизаме да се насладим на вечерта – дори когато вали! – И старецът погледна работника с блестящи очи.

Докато се мъчеше да следи нишката на мисълта на дядото, лицето на пияния започна да се смекчава. Юмруците му бавно се отпуснаха.

- М-да – каза той, – и аз обичам сливови дръвчета... – Гласът му заглъхна.

- Да – каза с усмивка старчето, – и съм сигурен, че имаш чудесна жена.

- Не – отвърна работникът. – Жена ми почина.

И съвсем кротко, поклащайки се в такт с движението на влака, огромният мъж започна да хлипа.

- Нямам *жена*, нямам *дом*, нямам *работа*. Направо се *срамувам* от себе си.

По страните му се търкаляха сълзи и спазъм на отчаяние премина през цялото му тяло.

Сега беше мой ред. Въпреки лъскавата си младежка невинност и войнствения си праведен гняв, аз изведнъж се почувствах по-мръсен от този човек.

Тогава дойде моята спирка. Когато вратите на влака се отвориха, аз чух как старецът съчувствено нарежда:

- Боже мой, това наистина е голямо нещастие. Седни и ми разкажи повече.

Обърнах се и хвърлих последен поглед назад. Работникът се беше изтегнал на седалката, а главата му беше в скута на стареца, който нежно галеше мръсната му, сплъстена коса.

Когато влакът потегли, аз седнах на една пейка. Това, което исках да постигна с мускули, беше разрешено с блага дума. Току-що бях видял айкидо в действие и разбрах, че в самата си същност то беше любов. Трябваше да започна да практикувам това изкуство със съвсем различна нагласа. Доста време щеше да мине, преди да мога да говоря за разрешаване на конфликтите.

Съвременна история

